

A Minecraft szemete

Hol volt, hol nem volt, túl a szögletes tavon, a kocka hegyen és még a négyzet napon is túl, volt egy kocka világ, ahol minden kockából volt. Itt még soha senki nem talált egy íves vonalat sem. Ebben a világban mindig történt valami szögös, szögletes, négyzetes vagy esetleg kockás. Itt az idő is másképpen telt: ami a Minecraftban egy nap, az a Földön csupán 15 perc. Aludni is csak pár másodpercet alszanak, ellentétben a mi 8 órás alvásunkkal.

Steve

Itt élt Steve és Alex, ők régi, jó barátok voltak. Segítettek egymásnak az eszközök elkészítésében, az élelemszerzésben és az építkezésben is. Steve nagyon szorgalmas volt, odafigyelt mindig mindenre. Ellentétben a barátjával, Alex lusta és rendetlen volt. De ez így volt jó, hiszen kiegészítették egymást.

Egy gyönyörű napsütéses napon vándorolni indultak, hogy találjanak maguknak egy szép helyet, ahol felépíthetik a közös házukat.

- Vágjunk fát, aztán csináljunk deszkákat, hogy a házunknak legyen valamiből fala - mondta Steve.

- Rendben - vágta rá Alex.

Alex

De ezt a közös munkát látni kellett volna. Alex kipakolta az összes holmiját és csak járkált fel-alá, nem csinált semmi hasznosat. Mindent otthagytott, ahol kiesett a kezéből. Bezzeg Steve: szinte a semmiből készített magának egy csákányt, íjat nyilakkal és egy baltát. Ezután elment az erdőbe, ahol kivágott annyi fát, amennyi a házukhoz kelleni fog. Ebben a szép napsütéses időben egyszer csak megérkeztek a Minecraft

szemétszállítói, a slimeok. Egy szempillantás alatt összeszedték Alex szétdobált dolgait és már pattogtak is tovább. Hiába futott utánuk, senki nincs, aki utol tudná érni ezeket az ugribugri ragacsos nyálkacockákat. Nagyon szégyellte magát, barátjának szólni sem mert, hogy milyen felelőtlen volt. Este némán hajtották álomra fejüket.

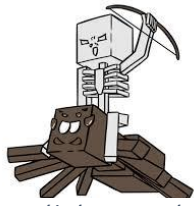
Másnap arra ébredtek, hogy majd kilyukad a gyomruk az éhségtől. Alex észrevette, hogy odébb rengeteg állat járkál: csirkék, birkák, tehének. Felajánlotta a barátjának, hogy majd ő szerez vacsorának valót, úgysem csinált tegnap semmit. Elment vadászni, de szégyenszemre félúton visszafordult, mert észrevette, hogy nincs nála se íj se nyilak.

- De jó, hogy ilyen gyorsan megjöttél, nagyon éhes vagyok - örvendezett Steve.

- Sajnálom barátom, még nem hoztam semmit, mert nincsen nálam sem íj, sem pedig nyilak - sajnálkozott Alex.

- Semmi gond, az előző nap készítettem párat, szívesen neked adom - ajánlotta fel Steve.

- Köszönöm szépen - mondta Alex.

Pók és csontváz

Így az új eszközeivel megint útnak indult élelmet szerezni. Először vadászott egy csirkét, de ez nem lesz elég kettejüknek, gondolta magában. Továbbra is a tájat fürkészte, de a türelme kifizetődött és meglátott egy tehenet. Azon nyomban lelőtte, de rájött, hogy ez már túl sok lesz nekik. Alex a csirkét otthagya a mezőn, természetesen a nyíllal együtt. A tetemre jöttek a babyzombik és persze pár nem kívánatos barátjuk: zombi ásóval a kezében, pók, aminek egy csontváz ült a hátán.

Mikor Alex észrevette a betolakodókat, már odaért Stevehez. De együttes erejüknek hála az összes mob táncra perdült a kaszással. Steve kérdően nézett Alexre, hogy ezek honnét kerültek ide? Alex félve vallotta be, hogy egy csirke tetemet hagyott az erdő közelében és biztosan arra jöttek. Steve megígértette barátjával, hogy soha többé nem vadászik olyan állatra, amit nem akar megenni és nem hagyja kint csalinak. Alexet még sokáig bántotta, hogy hanyagsága ilyen sok gondot okozott nekik. Reggel, mikor felébredtek, Alex, hogy jóvá tegye az elmúlt napokban elkövetett hibáit, szorgalmasan vágta a fákat és készítette a deszkákat. Sőt Steve minden kérését egy szóra teljesítette. A közös munkának hála gyorsan el is készült a házuk.

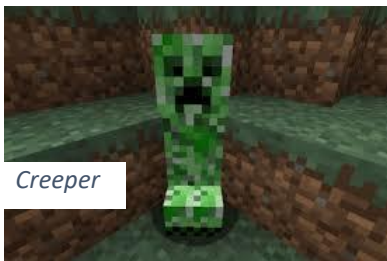

Zombi

A következő napokban mindent együtt csináltak és szépen haladtak a munkával. Berendezték a házukat, készítettek kertet és karámokat az állataiknak. Minden ment, mint a karikacsapás, barkácsoltak ládákat is, amikbe lepakolhatják a megszerzett tárgyaikat. Egyik napon elmentek a hegyekbe kirándulni és találtak egy lakatlan falvat. Az elhagyatott házak tele voltak különböző hasznos ércekkel. nagyon megörültek a kovaköves acélnak, mert ezentúl nem kell a tűzgyújtás miatt aggódniuk. Hazaértek, kipakolták a dolgaikat a ládáikba és megették a vacsorájukat.

- Ez egy csodálatos nap volt, menjünk aludni- mondta Steve.

- Szerintem is- bólintott rá Alex.

Creeper

A vacsora utáni kapkodásban Alex kint felejtette a kovaköves acélt a tűzrakóhely mellett. Talán ez volt az eddigi legnagyobb hibája. Ugyanis az éj leple alatt jött egy csapat Creeper, az egyik rálépett erre az elhagyott tárgyra és hatalmasat robbant. A robbanás a házuktól csak pár blokkra volt így az új otthonuk is a földdel lett egyenlő.

- Az este kint felejtettem a kovaköves acélunkat az udvaron - vallotta be Alex

Steve nagyon mérges volt a barátjára, hogy az eddig történetek ellenére sem tanult a hibáiból, de nem szólt semmit.

- A következő házunkat építsük téglából - javasolta Alex.

- Rendben- egyezett bele Steve- a Creperék félnek a macskáktól, majd szelídítsünk meg egyet - mondta.

- Ez csak természetes - húzta mosolyra a száját Alex.

Steve is hajlott a megbocsájtásra, elmagyarázta századjára is barátjának, hogy a személtelés és a figyelmetlenség nem menő, nem is vicces, sőt még veszélyes is lehet olykor. De megbeszélték, hogy a barátok attól maradnak meg barátoknak, hogy megbocsájtanak egymásnak és minden hibájával együtt elfogadják a másikat.